

Иван Вазов

Изтъкахме си платното,
ритаме кросното

(Написано на 19 февруари)

I

Всякой моралист и книга
хвалят благодарността,
като чувство, що въздига,
человека на света.
Ний, кат хора с здрав разсъдък
и със по-практичен възглед,
пред тоз глупав предразсъдък
рабски не клониме врат.

II

Ний желаеме да станем
людье с нрав солиден, строг,
със утопий се не храним,
нито с телешки възторг.
На признателността твара
не минува в нашия търг,
ний оставяме на звяра
да познава тоя дълг.

III

Има поговорка проста:
чорту митан направи,
дор успееш да минеш моста,
па подир го остави!
Туй прекрасното изкуство
ний чудесно го владеем;
на глупците дайте чувство,
ние с вятър не живеим.

IV

Като хора реалисти,
ний не гледаме назад,
и в мухлясалите листи

за нас няма благодат.
Що е било, то било веч...
Вместо китки днес да вийм,
нека се старайме повеч
лирки да си придобийм.

V

Да, кат люди на прогреса,
фанатизъма не щем,
над прошедшето завеса
ние спущаме съвсем;
и кат гледаме назади,
мъчно можем различи
тоя, що хамот ни даде,
от тоз, дето го строши.

VI

Пред велики идеали
не треперим кат деца
ние можем се похвали,
че веч нямаме сърца.
Колкото за тез, що страстно,
жертвуваха се за нас,
ний се стискаме ужасно
да не се изсмеем с глас.

Изгъкахме си платното –
ритаме кросното.

1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5243>]